

enten nu Overgangstiden bliver længere eller kortere, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Minister, at Overgangstiden bliver benyttet til at forberede Reformen, saa at Overgangen til den endelige Ordning, naar den kommer, ikke bliver alt for pludselig og brat. Jeg haaber, at den højtærede Minister her vil gribe ind for at regulere Fuldmægtigenes private Praksis i det Omfang, som staar i hans Magt, saaledes at man, naar de 10 Aar er gaaet, ikke kommer til at staa overfor uovervindelige Vanskeligheder ved en brat Overgang. Hvis den højtærede Minister yderligere i Løbet af de 10 Aar kunde finde Midler til ad anden Vej at skaffe Fuldmægtigene den Uddannelse, der ligger i at erhverve sig Kendskab til Befolkningens Forhold og Tænkesæt, en Uddannelse, som er saa ønskelig, og som de hidtil har faaet gennem deres private Praksis, vilde jeg være glad og taknemmelig.

Jeg er med de to ærede foregaaende Talere enig om, at selv om man billiger Lovforslagets Princip, vil det være rigtigt at underkaste det en Behandling i et Udvalg; men foreløbig skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Hans Nielsen: Som nævnt er det foreliggende Lovforslag fremsat som Resultat af de Forhandlinger, der er ført i det Udvalg, der af Justitsminister Zahle blev nedsat med den Opgave at overveje og afgive Betænkning angaaende Spørgsmaalet om Retsbetjentfuldmægtigenes Adgang til at udføre private Forretninger samt deres Lønningsforhold m. v. I Udvalget, der i den sidste Tid kom til at bestaa af 9 Medlemmer, indtog man, som vi allerede har hørt, forskellige Standpunkter, og den afgivne Betænkning er et Vidnesbyrd derom. Det Mindretal, der bestod af Sagførerene, vilde have en Omordning straks, saaledes at Fuldmægtigene snarest muligt blev statsansatte med Forbud mod at drive privat juridisk Virksomhed. Det andet Mindretal, bestaaende af Dommerne og Fuldmægtigene, mente, at den gamle Ordning var god nok og havde mange Fordele, som ogsaa nævnt af de foregaaende Talere; man fandt derfor ikke nogen Grund til at gaa til en saadan Forandring. Det tredje Mindretal, som jeg havde den Ære at tilhøre, indtog nærmest en mæglende Stilling, idet det ikke mente, det havde saa stor Hast som af Sagførermindretallet anført; men man fandt dog, at det principielt var rigtigt at gaa til den

Ændring, som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa.

Vi mener altsaa, at der maa ske en Omordning, men at man ikke skal gaa til den straks; den skal forberedes, og det er ogsaa det, Lovforslaget gaar ud paa. Man skal fjerne den private Forretningsvirksomhed fra Dommerkantorerne, og det er jeg sikker paa vil vinde Tilslutning ude i Landet, vel at mærke, hvis Overgangen foregaa langsomt. Ude paa Landet bruges Dommerfuldmægtigene nemlig meget til visse private Forretninger, f. Eks. Dokumentskrivning m. m., og hvis den nye Ordning kommer nu lige med eet Slag, tror jeg, det vil virke meget overraskende paa mange. Der foreslaas nu en Tidsfrist paa 10 Aar til Omordningen, først til den Tid skal Loven træde i Kraft, og Dommerfuldmægtigene altsaa statsansættes paa fast Løn, naturligvis en Løn, hvoraf de kan leve; den Løn, der nu bydes dem, kan de ikke leve af, det vilde det være ganske uforsvarligt at forlange. Mellemtiden kan bruges til en Forberedelse af Afviklingen, og Befolkningen kan vænne sig til at forstaa, at den, naar den Tid kommer, skal være færdig med at benytte Dommerfuldmægtigene til sine private Forretninger. Saaledes kan denne Omordning foregaa paa en rolig Maade, og naar der nu er kommet Forlig i Stand mellem Dommerne og Dommerfuldmægtigene og Sagførerene, bliver der ikke mere Uro om den Sag. Saadan har jeg i alt Fald forstaaet de Forhandlinger, der blev ført indenfor Udvalget, og det Mindretal, jeg tilhørte, har følt det som sin Opgave saa vidt muligt at bidrage til at faa en Overenskomst i Stand, saa at Sagen kunde ordnes paa en god, forsvarlig og rolig Maade.

Det er selvfølgelig rigtigt, at den Mand, der i visse Tilfælde kan komme til at optræde som Dommer, ikke maa være inddraget i en Sag, i hvilken han skal dømme, og det er derfor principielt rigtigt, hvad der her foreslaas. Paa den anden Side ved jeg ikke af, at der er sket saa meget Misbrug — jeg har i alt Fald ikke mærket noget egentlig større Misbrug. Jeg ved nok, at der er sket noget, man kan kalde forkasteligt, men noget saadant kunde dog ogsaa ske, selv om disse Mennesker ikke havde Ret til privat Virksomhed. Der findes brodne Kar i alle Lejre. At det vil blive en kostbar Ordning i Sammenligning med den nuværende, er givet, naar vi skal give de paagældende en rimelig Løn for deres Arbejde. Til Gengæld kan man selvfølgelig ogsaa forlange, at de skal ofre deres fulde Arbejdskraft paa det